

працювало віддалено на постійній основі, то за прогнозами аналітиків у 2021 році їх число зросте до 34,4%. [3] Власне, тенденція до зростання числа дистанційно зайнятого населення спостерігалась і до пандемії, однак науковці не очікували такого різкого зростання обсягів дистанційного режиму роботи. Це своєю чергою спричинить ряд наслідків для багатьох галузей економіки, зокрема транспортної сфери, нерухомості чи торгівлі.

Сучасні тенденції розвитку ринку праці є невід’ємною його складовою і тим чи іншим чином сильно на нього впливають. Незважаючи на те, що уряди країни доволі швидко зреагували на поширення пандемії та вжили ряд застережних заходів, все ж залишаються певні ключові виклики для подальшого розвитку ринку праці. Хоча існують сподівання, що у другій половині 2021 року відбудеться потужне економічне відновлення із впровадженням вакцинації проти COVID-19, світова економіка все ще стикається з високим рівнем невизначеності, і існує ризик нерівномірного відновлення. Останні прогнози свідчать про збереження дефіциту робочих місць в 2021 році. Навіть за оптимістичного сценарію, світова економіка та міжнародний ринок праці зокрема не зможуть повністю відновитись в 2021 році [2].

Перелік використаних джерел:

1. Unemployment in the world. (2001–2021). [Dataset]. URL: <https://knoema.com/search?query=world%20unemployment%20rate> (Last accessed 23.03.2021)
2. ILO Monitor: COVID-19 and the world of work. Seventh Edition *International Labour Organisation*. 2021. URL: https://www.ilo.org/wcmsp5/groups/public/@dgreports/@dcomm/documents/briefingnote/wcms_767028.pdf (Last accessed 23.03.2021)
3. Chavez-Dreyfuss G. The number of permanent remote workers is set to double in 2021. *World Economic Forum*. 23.10.2020. URL: <https://www.weforum.org/agenda/2020/10/permanent-remote-workers-pandemic-coronavirus-covid-19-work-home> (Last accessed 23.03.2021)

Зварич Роман

Західноукраїнський національний університет
м. Тернопіль

КРИЗОВЕ ТЛО ГЛОБАЛЬНОЇ ЕКОНОМІКИ

Кризове тло глобальної економіки відображає загрози, що глобальна нестабільність та економічні суперечності можуть призвести до руйнування існуючого економічного порядку. Метасистемні характеристики глобальної економіки не позбавляють залежності від мегарегіональних та національних економік з різними темпами розвитку. Подібні диспропорції особливо помітні після кризи. Дисгармонізація темпів розвитку економік мегарегіональних

утворень загострюють глобальні дисбаланси та створюють значні перешкоди діяльності урядів і міжнародних організацій. Головна дилема полягає в тому, що такі диспропорції або призведуть до світового руйнування та колапсу, або нові «центри» зростання країн, що розвиваються, забезпечать сталість розвитку глобальної економіки. Зазначимо, що відсутність потужного економічного «центру» також може спровокувати нестабільність глобальної економіки [1].

Перспективи глобального розвитку значною мірою залежатимуть від розвитку країн Сходу та Півдня. На країни, що розвиваються, припадало більше 50% сукупних обсягів світового економічного зростання та 40% обсягів інвестицій, внесок у зростання останніх перевищує 70%. З'являються технологічні прориви, які підвищують економічну ефективність і вирішення проблем зростання чисельності населення світу, швидкої урбанізації та кліматичних змін. Доступні технології передачі та обробки даних, потужність процесорів і значні обсяги зберігання інформації спрощують глобальне поширення кіберпослуг та соціальних медіа. Відповідно, виникає потреба не тільки у розширенні ринків інформації, а й у підвищенні безпеки глобальних мереж, вирішення завдань для держави та громадянського суспільства [1; 2].

Сьогодні країни, що розвиваються, зазнають певних труднощів у виробництві та постачанні основних продовольчих товарів і глобальні зміни клімату можуть їх посилити. Нові технології охорони здоров'я мають активно функціонувати для збереження фізичного і психічного здоров'я, підвищення якості життя. Найвищі показники в збільшенні строку життя населення спостерігаються в країнах, де економіка розвивається разом із зростанням чисельності представників середнього класу. Можна припустити, що швидкі глобальні зміни можуть призвести до масштабних внутрішньонаціональних та міждержавних конфліктів. Посилюється загроза розширення кордонів мегарегіональної нестабільності, особливо на Близькому Сході і в Південній Азії. Нерівність, інфраструктура, а також низький рівень освіти є додатковими чинниками нестабільності розвитку таких країн як Індія [1; 3].

Глобалізація створила небачені можливості для ефективного подолання загроз, проте національні системи охорони здоров'я виявилися неготовими ефективно реагувати на загрозу COVID-19. Дефіцит ресурсів посилив тенденцію до соціальної фрагментації, тому найнезначніші події зможуть підштовхнути світ до руху в протилежних напрямках. Втім, незважаючи на нестійку багатополярність, посилення мегарегіоналізму та очікуване уповільнення зростання глобальної економіки, існують перспективи розвитку залежні від швидкості розв'язання глобальних проблем, зокрема COVID-19. Пандемія коронавірусу COVID-19 є перевіркою людства на здатність протидіяти загальноцивілізаційним загрозам, організуватися для вирішення нагальних проблем і розвиватись в умовах невизначеності [4]. Для подолання пандемії коронавірусу, глобальна спільнота та окремі країни повинні проявити високий рівень солідарності, повинні працювати разом, спільно координувати свої зусилля, та спільно зберігати психологічну стійкість.

Перелік використаних джерел:

1. Зварич Р. Геоелементні детермінанти альтерглобалізації. Монографія / Тернопіль: ВПЦ «Економічна думка ТНЕУ», 2018. 376 с.
2. Zvarych R. The Paradoxical Dynamics of Globalization under COVID-19. International economic and political relationships under COVID-19: experience of China and Ukraine : collection of international scientific works / National Academy of Sciences of Ukraine, State Institution «Institute for Economics and Forecasting of the National Academy of Sciences of Ukraine». Kyiv, 2020. 97 p. P. 36-38. URL : <http://ief.org.ua/docs/scc/16.pdf>.
3. Зварич Р., Тиш Т. Управління кризовими ситуаціями та лідерство в умовах коронакризи. *Вісник Тернопільського національного економічного університету*. 2020. № 2. С. 135–147. URL : <http://visnykj.wunu.edu.ua/index.php/visnykj/article/view/1108/1213>.
4. Krysovatyu A., Zvarych R., Zvarych I., Reznikova N., Homotiuik V. Circular Economy as an Anti-Crisis Method for Global Economy Recovery under COVID-19: Employment and Tax Shift Effect. *Procedia Environmental Science, Engineering and Management*. Vol. 8, Issue 2. 2021. P. 463-472. URL : http://www.procedia-esem.eu/pdf/issues/2021/no2/17_49_Krysovatyu_21.pdf.

Мукоєд Настя

Західноукраїнський національний університет
м.Тернопіль

ЗОВНІШНЯ ЗАБОРГОВАНІСТЬ КРАЇН В УМОВАХ COVID-19

Державний борг є важливим макроекономічним важелем, що регулює економіку будь-якої країни. Зовнішній державний борг має прямий і непрямий вплив на державний бюджет, грошово-кредитну, інфляцію, іноземні інвестиції тощо. Однією з проблем, з якою стикнулася вся світова спільнота з середини грудня 2019 року і потрапила під величезний вплив світової епідемії є COVID-19. Пандемія, спричинена цим вірусом, вже викликала тисячі смертей у всьому світі, суттєві обмеження соціально-культурного життя населення і докорінні зміни тенденції розвитку світової економіки. У зв'язку з провадженнями карантинних заходів, стався застій і спад у світовій економіці через припинення роботи усіх виробництв.

Тому кожна країна прямо чи опосередковано відчуває негативний вплив коронавірусу на свою фінансово-економічну систему. У 2020 році загальний державний борг усіх країн склав до 101,5% світового ВВП, оновивши свій історичний максимум [1].

Світовий банк вважає критичним рівень державного зовнішнього боргу, якщо він перевищує 50% ВВП. Відповідно до вимог Маастрихтської угоди, державний борг не повинен становити більш як 60% ВВП країни, а МБРР критичним рівнем даного показника вважає 80–100% [2].